

10. JEŠTĚRKA KARLA *neboli Buřinka plná trpaslíků*

Na malém, ale krásném valašském smetišti vypuklo ráno. Bylo po dešti. Slunce se prohryzalo mlhou, stoupající z polí, luk a lesů.

CRRRRRRR! zazvonil budík a ze šuplíků vylezli krysáci Hubert a Hodan s potkanem Edou a pustili se do ranní hygieny. Vyčistili si zuby, osprchovali se, vyhřebelcovali si kožíšky a dopřáli si mydlinkovou lázeň.

„Pohodička, pánové, co?“ liboval si Eda. „Ani nevíte, jak jsem rád, že nejsem člověk, ale potkan. Lidi už dávno kmitají v práci, a my si tady hovíme v mydlinkové lázni. Sladký život! Dobře jsme si je ochočili, starají se o nás, živí nás, a dokonce o nás natáčejí večerníčky! Ale aby nezvlčili!“

Vylezli z koupele, osušili se a zasedli k snídani.

„Jak ses vyspal, Hodane?“ zeptal se Hubert jako každé jiné ráno.
„Dobře, ale...“ odpověděl Hodan zasmušilým hlasem. Nabodl na vidličku kousek sýra, ale viditelně na něj neměl chuť. Teprve teď Hubertovi došlo, že u snídane někdo chybí.
„Kde máš Ludvíčka, Hodane?“
„Stýská se mu,“ hlásil Hodan. „Leží v šuplíku a pláče.“
„Cože?“ vmísil se do hovoru Eda. „Jak může trpaslík plakat? Vždyť je sádrový!“
„Ludvíčkovi je smutno, proto pláče,“ pokýval hlavou Hodan.
„Stromy jsou dřevěné, a roní smůlu,“ vysvětloval Hubert. „Skály jsou kamenné, a potí se. Tak proč by sádrový trpaslík nemohl plakat?“
„A máme tu problém, pánové,“ spráskl tlapky Eda. „Trpaslíkovi je smutno...“
„Tož, ogaři, něco s tím uděláme!“ pravil Hubert a vytáhl ze šuplíku pohlednici.
Bylo na ní dvanáct sádrových trpaslíků – jako by Ludvíčkovi z oka vypadli.
„Napišeme Ludvíčkovi!“ zaradoval se Hodan.
„Teda pánové,“ zavrtěl Eda hlavou tak silně, až se překotil. „Vy mu chcete psát dopis?“
„Napišeme Ludvíčkovi pohlednici...“ těšil se Hubert.
„Aby se mu nestýskalo!“ přidal se Hodan.
„Ale musí se to napsat pořádně, víte?“ začal je poučovat Eda. „Čitelně! Na stroji!“
Převzít iniciativu uměl Eda znamenitě. Aby ukázal, že to myslí vážně, vložil pohlednici do psacího stroje a začal vyťukávat písmenka.
„Co píšeš?“ vyzvídal Hodan.
„Mi-lý Lud-ví-ku, jak se máš?“ slabikoval Eda. „My do-bře. Br-zy při-je-de-me! Těší-me se! A teď ještě podpis a známku.“
Podepsal pohlednici Jonáš, Tadeáš, Barnabáš, Mikuláš, Vendelín, Štěpán, Julián, Quido, Hugo, Bedřich, Dětrich, René a pak nalepil známku, kterou našli ve starém albu známek. Byla celá modrá a byl na ní nápis MAURITIUS.
„A ještě razítko!“ vzpomněl si Eda. „Razítko je nejdůležitější!“
Hubert mu podal razítko s nápisem POSTAMT WISOWITZ a Eda pohlednici oštemploval. Odevzdali ji Ludvíčkovi a přidali pár přátelských slov. Ludvík neříkal tak ani tak.
„Tož, Ludvíčku,“ bručel Hodan, „nebuď tak smutný!“
„Koukej,“ otočil Eda pohlednici a ukázal Ludvíčkovi obrázek trpaslíků.
„Přijedou kamarádi!“

